

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XLII

Styczeń 1973

Nr 1

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA — SIEDLCE — ŚWIERCZEWSKIEGO 62

TELEFON 31 26

SPIS TREŚCI

DZIAŁ URZĘDOWY

EPISKOPAT POLSKI

1. Homilie dla młodzieży cd.	1
2. Homilie dla dzieci cd.	11

Z ORDYNARIATU

3. Program duszpasterski na rok 1972/73 w Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej	22
4. List Ordynariusza do młodzieży akademickiej z okazji rozpoczęcia nowego roku akademickiego	30
5. Słowo Ordynariusza na zakończenie Roku Bł. O. Maksymiliana Kolbego do Wielebnego Duchowieństwa i Wiernych	31
6. Zapowiedź odbycia II Synodu Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej	32
7. Słowo Ordynariusza z okazji Świąt Bożego Narodzenia do Chorych, samotnych i cierpiących Diecezjan (na okładce)	

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka. Siedlce, ul. Swierczewskiego 62.
Redaktor: Ks. Stanisław Olechowski. Zam. 3/1973. Nakład 800+50. R-79.
Cena zł 10.—

Drukarnia Loretańska. Warszawa 4, ul. Józefa Sierakowskiego 6

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok XLII

Styczeń 1973

Nr 1

EPISKOPAT POLSKI

1

HOMILIE DLA MŁODZIEŻY c. d.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 1 kwietnia

PRYZNAĆ SIĘ DO WINY

1. *Doświadczenie życiowe*: Wiele wad i niedoskonałości widzimy u kolegi, koleżanki u starszych, wychowawców. Czy my nie mamy wad? Czy nie popełniamy błędów? Trudno przyznać się do swoich grzechów. Poza tym zawsze one wydają się mniejsze niż innych.

2. *To mówi Pan*: Za popełnione przewinienia winniśmy ponieść karę. Bóg nasz Ojciec „nie kieruje się gniewem ale miłosierdziem“. Syna swego ofiaruje, aby za nasze winy cierpiał i umarł. „Umarli na skutek występków łaską Bożą jesteśmy ożywieni“. Jesteśmy wolni. „Idź i nie grzesz więcej“.

3. *Życie chrześcijanina*: Musimy przyznać się do grzechu w sakramencie pokuty. Ten akt pokuty musi być połączony z żalem i planem pracy nad sobą w przyszłości. W ten sposób uwalniać się będziemy od największego poniżenia — od grzechu.

Niedziela V Wielkiego Postu — 8 kwietnia

MUSZĘ UMIERAĆ

1. *Doświadczenie życiowe*: Osiąganie lepszych wyników w szkole, w pracy, połączone jest z większym wysiłkiem. Każdy wysiłek jest jakimś umartwieniem „umieraniem dla siebie“. Z niego jednak rodzą się nowe wartości ubogacające osobowość człowieka.

2. *To mówi Pan*: Ziarno rzucone w ziemię, posłuszne swemu przeznaczeniu umierając daje obfity plon. Jezus Chrystus umierając z woli Ojca staje się sprawcą zbawienia, wszystkich ludzi. Wyrzekanie się

swojej woli dla spełnienia woli Bożej jest „umieraniem“ dającym w efekcie nowy rodzaj życia — „kto życie swoje straci“, zyska je.

3. *Życie chrześcijanina*: Tylko umierając dla siebie możemy żyć w pełni. Trzeba przełamać skłonności do lenistwa. Trzeba działać. Przez posłuszeństwo woli Bożej i przełożonym zaczniemy owoce przynosić. — One będą podstawą wspólnego dobra społeczności naszej.

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 15 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej.

Wielkanoc — 22 kwietnia

ZREALIZOWANE IDEAŁY

1. *Doświadczenie życiowe*: Nieprawdą jest, że młodzież nie ma ideałów. Posiada ideały i to nieraz tak wielkie, że ją przerastają. Czegoż to młodzież nie pragnie? Chce być dojrzała, wykształcona, uwolniona od wszelkich poniżeń. Pragnie dobra, piękna, prawdy.

2. *To mówi Pan*: Syn Boży Jezus Chrystus z woli Ojca swego zrealizował wszelkie ideały drzemiące w sercu każdego młodego człowieka. Przeszedł przez świat i wszystkim dobrze czynił. Przez swoją mękę i śmierć wybawił ludzkość od śmierci wiecznej, a zmartwychwstając otworzył skarbiec do wszystkich dóbr. Wprowadza nas na najwyższy stopień istnienia i życia, który zaspokaja wszystkie pragnienia.

3. *Życie chrześcijanina*: „Szukajcie tego co w górze, gdzie przebywa Chrystus“. Na drodze realizowania z Chrystusem ideałów nie wolno się zniechęcać i załamywać. Zmartwychwstanie Chrystusa jest gwarancją zwycięstwa. Umocnieni Eucharystią — znakiem zbawienia — będziemy podporą dla drugich w dążeniu do realizowania ideału.

Poniedziałek Wielkanocy — 23 kwietnia

SZCZEROŚĆ I PRAWDA

1. *Doświadczenie życiowe*: Młodzież na ogół jest szczerą. Młodzież dąży do prawdy. Gorszy się spotykanym na świecie przekupstwem, zakłamaniem, fałszem.

2. *To mówi Pan*: Prawdę o Bogu Ojcu objawił nam Chrystus. On jest sensem istnienia człowieka i świata.

3. *Życie chrześcijanina*: Mocą sakramentu chrztu św. i bierzmowania jesteśmy upelnomocnieni do głoszenia prawdy Bożej słowem i świadectwem życia. Nie możemy zrażać się przeciwnościami. Oby nikt z nas nie stał się fałszerzem prawdy.

Niedziela II Wielkanocy — 29 kwietnia

KTO DOSTĄPI ZBAWIENIA

1. *Doświadczenie życiowe*: Nieraz toczą się dyskusje na temat: Co stanie się po śmierci z innowiercami: buddystami, mahometami, ewangelikami. Czy tylko katolicy będą zbawieni?

2. *To mówi Pan*: Chrystus z woli Ojca jest ofiarą przebłagalną za nasze grzechy i całego świata. Dzieło Jezusa, śmierć i zmartwychwstanie dotyczy całej ludzkości. Cała ludzkość dozna zbawienia przez zasługi Chrystusa jeśli postępować będzie zgodnie ze swoim sumieniem oraz nowym prawem miłości.

3. *Życie chrześcijanina*: Śmierć i zmartwychwstanie uobecnia się w Kościele w czasie Eucharystii. Uczestniczymy w tym dziele Chrystusa, zbawiając całą ludzkość. Jakie jest nasze uczestnictwo we Mszy św. i sakramentach. Pomogę znaleźć drugim drogę do szczęścia wiecznego.

Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski — 3 maja

Temat wyznaczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela III Wielkanocy — 6 maja

WOŁAJMY DO MARYI WE WSZYSTKICH POTRZEBACH

1. *Doświadczenie życiowe*: Cześć Maryi przebija się przez całe nasze dzieje. Zwracamy się do Niej szczególnie w chwilach potrzeb i zagrożeń. Z ufnością wzywamy Jej pomocy. Świadczą o tym znane modlitwy i wezwania: „Pod Twoją obronę“, „Pomnij o najdobrotliwsza Panno Maryjo“ oraz „Przybądź nam miłosiwna Pani ku pomocy“ z Godzinek. Maryja może nam u Syna wszystko uprosić bo jest Matką, może nam wszystkiego udzielić bo jest Królową.

2. *To mówi Pan*: Dzisiaj czytamy zakończenie Ewangelii św. Łukasza, która zaczyna się od Zwiastowania, podając obecność Maryi w Misterium Chrystusa. Drugie dzieło św. Łukasza mówi o obecności Maryi w misterium Kościoła, który rozprowadza owoce Odkupienia (II czyt.). Obecność Maryi w naszych dziejach zwłaszcza jako „Pomoc przedziwną i nieustanną“ podkreśla liturgia 3 maja.

3. *Życie chrześcijanina*: Kult Maryi rozwija postawy religijne: nowenny śródkowe, modlitwa błagalna, soboty Królowej Polski, gotowość służby, apostołstwo oparte na oddaniu w macierzyńską niewolę, miłości. Wszechstronny wzór O. Kolbe, związany z Częstochową, Niepokalanowem i Oświęcimiem. Ucz się w tych sanktuariach jego maryjnej drogi, zwłaszcza dla potrzebujących i zagrożonych.

Niedziela IV Wielkanocy — 13 maja

TYDZIEŃ POWOŁAŃ

Niedziela V Wielkanocy — 20 maja

CZY POTRZEBNA JEST WŁADZA

1. *Doświadczenie życiowe*: Jednostka poza społecznością marnieje. Społeczność, która ma dopomóc jednostce do wszechstronnego rozwoju musi mieć prawo i władzę. Młodzież nie lubi mieć ponad sobą rządzących i zwierzchników.

2. *To mówi Pan*: Bóg Ojciec znawca dziejów ludzkości ustanowił społeczność, Kościół święty. Społeczność tę porównuje Jezus do szczepu winnego. W szczepie winnym wszystkie latorośle są z sobą połączone. Prowadzą ze szczepu soki i owocują. Odcięte latorośle usychają i giną. Władzę w tej społeczności sprawuje Chrystus i przez Niego ustalona hierarchia. Służąc prowadzi ona jednostkę do pełnego rozwoju i owocowania — zbawienia.

3. *Życie chrześcijanina*: Władza w Kościele posiada charakter służebny. „Przyszedłem aby służyć“. „Aby życie mieli i obficie mieli“. Władza, która służy posiada przyszłość. Jej należy się posłuszeństwo, szacunek i pomoc. Staniemy w obronie, gdy podważa się autorytet hierarchii.

Niedziela VI Wielkanocy — 27 maja

KTO JEST TWOIM BOGIEM

1. *Doświadczenie życiowe*: Co lub kto jest dla ciebie najwyższą wartością? Dokąd wysyłasz swoje modlitwy? Młodzież nieraz tworzy sobie Boga na obraz i podobieństwo swoje. Bóg taki może stać się fikcją.

2. *To mówi Pan*: Bóg Trójosobowy jest Miłością, uczy św. Paweł; objawia się to w jego działaniu w świecie, a szczególnie w działaniu Jego Syna „nikt nie ma większej miłości“.

3. *Życie chrześcijanina*: Każdy człowiek jest stworzony na obraz i podobieństwo Boga. Jakie rysy tego podobieństwa widać w naszym życiu, postępowaniu, spełnianiu obowiązków, służby drugim. Pracujmy nad odrestaurowaniem podobieństwa naszego do Ojca Niebieskiego. Bliźnich umacniajmy we wierze.

Niedziela VII Wielkanocy — 3 czerwca

OTOCZMY SZCZEGÓLNĄ MIŁOŚCIĄ BIEDNE LUDZKIE SERCE

1. *Doświadczenie życiowe*: Mimo pogoni za szczęściem widać na świecie wiele męki ludzkiego serca. Jest tyle ludzi nie kochanych lub kochanych za mało. Głód serca przeżywamy boleśniej jak brak chle-

ba. Brak ciepła rodzinnego, brak życzliwości i przyjaźni w otoczeniu pociąga za sobą zniechęcenie i smutek, prowadzi do osamotnienia i twardości serc. Codziennie spotykamy przejawy oschłości wobec bliźnich.

2. *To mówi Pan*: Czytania mszalne wnoszą inny nastrój. Chrystus w Ewangelii mówi o swoim poświęceniu za drugich w wyniku miłości. Serce przebite na krzyżu symbolem i nakazem! Ze zjednoczenia z tym Sercem Uczeń Miłości wyprowadza serdeczne zjednoczenie między ludźmi (II czyt.). Rażący cień rzuca przegrana Judasza, który zdradził miłość (I czyt. Ewang.). O d walorów serca zależał wybór jego następcy.

3. *Życie chrześcijanina*: Przy sercu Chopina w warszawskim kościele św. Krzyża widać liczne wota i emblematy złożone tam przez młodzież za miłość wszystkiego co Polskę stanowi. Za życia Chopin nie zaznał dostatku miłości. Postaraj się zawczasu okazać miłość chorym, cierpiącym i nieszczęśliwym. Bądź czułym na smutek i głód serca wśród dzieci, rówieśników i dorosłych. Niech Polska będzie krajem zasobnym zwłaszcza w miłość. Przy sercu Chopina w kościele św. Krzyża widnieją też słowa Chrystusa: „Gdzie skarb twój — tam serce twoje“. Czy łączysz serce swoje z Sercem Ukrzyżowanego? Budź wiarę w dobroć Boga i życzliwość ludzką zawsze, zwłaszcza teraz w czerwcu.

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 10 czerwca

TWOJE POWOŁANIE I CHARYZMAT

1. *Doświadczenie życiowe*: Nie ma ludzi niepotrzebnych. Świat rozwija się dzięki przeróżnym talentom, zdolnościom, powołaniom. Każdy ma do spełnienia jakąś rolę w świecie. Jaką?

2. *To mówi Pan*: Duch Święty, którego Ojciec dziś na nas zsyła, „On nam wszystko opowie“. Zostaliśmy napełnieni Duchem Świętym i obdarowani specjalnymi łaskami — charyzmatami do poznania swego powołania i spełnienia woli Bożej w świecie.

3. *Życie chrześcijanina*: „Jak mnie Ojciec posłał, tak ja was posyłam“. Jesteśmy posłani, aby budować Królestwo Boże w jedności i prawdzie. Wsłuchując się w natchnienie Ducha Świętego i spełniając obowiązki swego powołania spełniamy dobrze naszą rolę w świecie. Walczmy w naszym otoczeniu z marnotrawstwem talentów i energii.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 17 czerwca

ŚWIADOMI CHRZTU ŚWIĘTEGO

1. *Doświadczenie życiowe*: Chrztu świętego udzielano nam w okresie niemowlęctwa, dlatego nie mogliśmy świadomie przeżyć własnego

chrztu. Nie rozumiemy też tego co wtedy dokonało się. Wielu ludzi często zapomina o swym nadprzyrodzonym pochodzeniu.

2. *To mówi Pan:* W Imię Trójcy Przenajświętszej zostaliśmy ochrzczeni. Mocą działania Ojca, Syna i Ducha Świętego otrzymaliśmy dar dziecięstwa Bożego, że możemy wołać: „Abba, Ojcze“! Od chwili chrztu św. uczestniczymy w życiu Trójcy Przenajświętszej i jesteśmy spadkobiercami dóbr Boga.

3. *Życie chrześcijanina:* Każde wspomnienie Trójcy Przenajświętszej niech nam przypomni sakrament chrztu św. i jego skutki. Świadomi swej godności będziemy dążyć do doskonałości Ojca, dając drugim przykład, życia z wszystkimi w miłości i pokoju.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa — 21 czerwca

CZY JESTEM OSAMOTNIONY?

1. *Doświadczenie życiowe:* Są chwile kiedy młody człowiek czuje się niezauważony, lekceważony, osamotniony. Czasem nic się nie udaje, nikt nie może pomóc. Wszyscy a nawet rodzice wydają się być obcy, dalecy, niczego nie rozumiejący.

2. *To mówi Pan:* „Ja jestem z Wami po wszystkie dni aż do skończenia świata“. Najbardziej uwidacznia się to w Eucharystii. Bóg przez Ciało i Krew swoją jest blisko nas, dotyka nas. Mało, Jego pod postaciami Ciała i Krwi spożywać możemy. Mieszka w nas a my w nim. Nieodstępny Przyjaciel na wszystkie dni, dobre i złe.

3. *Życie chrześcijanina:* Na znak tej bliskości i współzycia w procesji eucharystycznej przechodzi między naszymi mieszkańcami. Za naszym pośrednictwem jeśli Go przyjmujemy w Komunii św. może dotrzeć do wszystkich zakątków naszego miasta. Nie wolno nam zapominać o bliskości Boga. Nigdy nie jestem sam. Drugim przybliżę Boga, tym osamotnionym.

Niedziela XII zwykła — 24 czerwca

Przygotowanie młodzieży na wakacje.

U w a g a: W miesiącach wakacyjnych (lipiec-sierpień) nie przewiduje się odrębnych nauk-homilii dla młodzieży, ze względu na rozmaite warunki jej udziału we Mszy św.

Niedziela XXII zwykła — 2 września

RATUJMY WIARĘ MŁODZIEŻY

1. *Doświadczenie życiowe:* Zaczęliśmy już nowy rok szkolny, a także nowy rok pracy katechetycznej. W jakim stopniu dzieci i młodzież

skorzystają z nauki religii? Pewien procent młodzieży dorasta bez wiedzy o Bogu i wchodzi w życie bez wiary. Marnieją dary chrztu uzyskane staraniem rodziców. Przyrzeczenia złożone przez chrzestnych, przy I Komunii św. odnawiamy jako zobowiązanie osobiste. A potem próżne staje się nawet coroczne odnawianie przyrzeczeń wielkosobotnich. Czy mamy udaremnić starania rodziców i pomoc chrzestnych?

2. *To mówi Pan:* Czytanie Starego Testamentu mówi dziś o wzniosłości wiary i nawołuje do przestrzegania jej pouczeń oraz nakazów. Czytanie II zespala przyjęcie słowa Bożego z praktyką życia i uczy jak słowo Prawdy Bożej zamieniać w czyn (Jk 1, 17—21). Chrystus w Ewangelii potępia obłudne praktyki zewnętrzne a podkreśla znaczenie życia wewnętrznego.

3. *Życie chrześcijanina:* Wiara kieruje nas ku Bogu jako Ojcu, oraz ku bliźnim jako braciom. Nadaje więc najgłębszy sens naszemu istnieniu i działaniu. Jest też ostoją w przeciwnościach życia. Męczennicy cenili wiarę ponad życie — jak o. Kolbe. W nowym roku badaj swój stosunek do Boga w trzech aspektach: poznawanie wiary, kult Boga a także zmaganie się z Bogiem. Maryja wzorem i puklerzem. Pomagaj też innym wzrastać w wierze. Postawa rówieśnika znaczy więcej niż naleganie dorosłych.

Niedziela XXIII zwykła — 9 września

BYĆ I NIE BYĆ

1. *Doświadczenie życiowe:* Żyją obok nas biedni, kalecy. Mówi się: można tak żyć, ale co to za życie? Bez zdrowia, bez pieniędzy? Żyją ludzie zamożni, zdrowi...

2. *To mówi Pan:* „Bóg wybrał ubogich tego świata na bogatych w wierze oraz na dziedziców królestwa“ (czyt. II). Izajasz zapowiada Mesjasza, który będzie obdarowywał ludzi dobrami naturalnymi — spełnienie tego u św. Marka.

3. *Życie chrześcijanina:* Tobie Chrystus nie musi przywracać wzroku. Te dobra naturalne masz. Ale czy posiadasz Boga, czy jesteś przez łaskę dziedzicem Królestwa?

Niedziela XXIV zwykła — 16 września

Dzień Środków Oddziaływania Społecznego.

Niedziela XXV zwykła — 23 września

OJCIEC DOŚWIADCZA SPRAWIEDLIWEGO

1. *Doświadczenie życiowe:* Dlaczego mnie spotkało cierpienie? Dlaczego właśnie mnie spotyka tyle niesprawiedliwości i krzywdy od ludzi? Za co? Przecież staram się być lojalnym wobec nich, a jednak mnie nie rozumieją.

2. *To mówi Pan:* Ci, którzy mimowolnie lub świadomie sprawiają krzywdę, oczekują od wierzącego postawy chrześcijańskiej (I czyt.). Wzorem tej postawy jest Pan nasz, który dzisiaj zapowiada swoją mękę (por. Słowa Chrystusa na krzyżu — III czyt.).

3. *Życie chrześcijanina:* Łatwo być chrześcijaninem w warunkach sprzyjających. Jednak prawdziwość mojej wiary sprawdza się właśnie w trudnościach — cierpieniu. Czy wtedy potrafię być wierny swym zasadom — autentycznym świadkiem Chrystusa (II czyt.).

Niedziela XXVI zwykła — 30 września

OJCIEC DZIAŁA WE WSZYSTKICH LUDZIACH

1. *Doświadczenie życiowe:* Widzisz dobro tam, gdzie się go nie spodziewasz: autentyczne dobro, wyraźnie chrześcijańskie wartości. Czy bronić „monopolu“ chrześcijaństwa na dobro?

2. *To mówi Pan:* „Czyż zazdrosnym jesteś o Mnie, aby tak cały lud prorokował“ (I czyt.). „...bo nikt kto czyni cuda w imię Moje nie będzie mógł... źle mówić o Mnie. Kto bowiem nie jest przeciwko nam, ten jest z nami“ (III czyt.).

3. *Życie chrześcijanina:* Czy nie ma w Tobie zazdrosnej nieufności wobec dobra, które widzisz poza „ciasno i formalnie rozumianym chrześcijaństwem? Ucz się współpracy z człowiekiem dobrej woli, bo on pomaga w budowaniu Królestwa Bożego. Przecież przez niego też działa Ojciec.

Niedziela XXVII zwykła — 7 października

Tydzień Miłosierdzia.

Niedziela XXVIII zwykła — 14 października

Dzień Modlitw.

Niedziela XXIX zwykła — 21 października

Niedziela Misyjna.

Niedziela XXX zwykła — 28 października

MOJE KAPLAŃSTWO POSŁUGIWANIA

1. *Doświadczenie życiowe:* Jaka jest twoja reakcja, kiedy słyszysz, że należysz do wspólnego kapłaństwa Chrystusowego w Kościele?... Nie, nie chodzi wcale o długie modlitwy i nabożeństwa, abnegację radości życia. Czy przemawia do ciebie pełne zaangażowanie w służbę miłości i prawdy?

2. *To mówi Pan:* Jeremiasz zapowiada Mesjasza — kapłana, który niewidomych, dotkniętych kalectwem — wybawia, lecz (I czyt.) Jezus Chrystus realizuje swoje kapłaństwo dobrze czyniąc ludziom (III czyt.).

3. *Życie chrześcijanina:* Zabiegając o wszystko co dobre i prawe wstępuję na drogę autentycznego Chrystusowego Kapłaństwa. Jeżeli więc mam uczynić komuś coś dobrego, to uczynię dziś, bo jutro tą samą drogą już mi iść nie wypadnie.

Niedziela XXXI zwykła — 4 listopada

POMOŻEMY DUSZOM W CZYSĆCU CIERPIĄCYM

1. *Doświadczenie życiowe:* W listopadzie Kościół modli się szczególnie za zmarłych i przypomina nam ten obowiązek; zazwyczaj pamiętamy o bliskich. W tym roku chcemy więcej modlić się za tych, którzy zmarli bez przygotowania albo życiem swoim słabo przygotowali sobie wieczność. Może sami zaważyliśmy ujemnie na ich życiu doczesnym i wiecznym? Tym większy teraz nasz obowiązek.

2. *To mówi Pan:* W czytaniach mszalnych dominuje dziś przykazanie miłości Boga i bliźniego (I i III czyt.), kto popełnia w tej dziedzinie manko za życia ziemskiego nie zazna spokoju w wieczności, ale musi ten dług spłacić przez życzliwych żyrantów. Stąd nasza pamięć o zmarłych. Najlepszy okup to ofiara Chrystusa jako przebłaganie za grzechy (II czyt.).

3. *Życie chrześcijanina:* Najlepszą więc pomoc świadczymy zmarłym przez Msze św. zwłaszcza z Komunią św. Z Ofiarą Ukrzyżowanego możemy łączyć własne ofiary, dobre uczynki, akty pokutne i modlitwy. Za nawiedzenie cmentarza z modlitwą w pierwszej oktawie listopada Kościół przyznaje odpust zupełny na korzyść dusz czyścicowych. Pamięć o grobach zwłaszcza zaniedbanych daje świadectwo kulturze ogólnoludzkiej i religijnej.

Niedziela XXXII zwykła — 11 listopada

CZY UMIEM KOCHAĆ?

1. *Doświadczenie życiowe:* Pojęcie miłości jest wieloznaczne (sprofanowane, rozdeptane). Kojarzy się najczęściej z przyjemnym uczuciem egoistycznej „konsumpcji“. Tymczasem słyszę, że kochać, to przede wszystkim wyjść z własnego egoistycznego „ja“ i otworzyć się ku „ty“. To dotyczy także miłości Ojca. Czy się z tym godzę?

2. *To mówi Pan:* Autentyczna miłość Boga u krańcowo biednej wdowy z I czytania, wyraża się w całkowitej rezygnacji z siebie

i swych najbliższych (dziecko) na rzecz Ojca (prorok — przedstawicielem Jahwe). Pochwała zaś i aprobata „oddania wszystkiego“ z III czyt. jest wyrazem poglądu samego Jezusa na umiłowanie Ojca.

3. *Życie chrześcijanina*: Miłować Ojca mogę tylko w drugim człowieku. Kocham się w nim (niej) czy kocham go (ją)?

Niedziela XXXIII zwykła — 18 listopada

MIŁOŚĆ OJCA GROMADZI NAS

1. *Doświadczenie życiowe*: Konferencje, zjazdy, zloty, olimpiady, środki masowego przekazu — to wszystko nas łączy. Zaczyna się czuć jedną rodziną (może skłóconą ale rodziną). Jak to ocenić? Zwyczajny socjologiczny bieg rzeczy, czy znak czasu?

2. *To mówi Pan*: Z zakończeniem historii zbawienia będzie ponowne zebranie rozbitej przez grzech ludzkości (Ewangelia). Nastąpi również ostateczne wyrównanie sprawiedliwości (czyt. I).

3. *Życie chrześcijanina*: To eschatologiczne zjednoczenie realizuje się już dziś w życiu każdego z nas. Zewnętrznym wyrazem mojego wkładu w to zjednoczenie jest moja jedność z Bogiem i braćmi.

Uroczystość Chrystusa Króla — 25 listopada

Święto patronalne „Społecznej Krucjaty Miłości“.

2

HOMILIE DLA DZIECI c. d.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 1 kwietnia

OCZYŚCI MNIE POKUTA

1. *Doświadczenie życiowe*: Dziecko uległo nieszczęśliwemu wypadkowi, straciło życie. Nie można odzyskać go na powrót. Katastrofy zdarzają się również w życiu nadprzyrodzonym. Śmierć przez grzech ciężki, ale tu jest nadzieja.

2. *To mówi Pan*: „Umarli na skutek grzechów łaską jesteśmy zbawieni“, przez Syna Bożego. Ojciec nas kocha. Nie da nam zginąć na wieki. Przez szczery żal w sakramencie pokuty zostajemy oczyszczeni i przywróceniu do życia z Bogiem. To jest wesoła nowina.

3. *Życie chrześcijanina*: Tylko ten kto przyzna się do swoich występków zostanie oczyszczony. Rachunek sumienia i częsta spowiedź jest szkołą. Nigdy nie będziemy się narażać na utratę życia łaski, nie będziemy powodem do grzechu drugim.

Niedziela V Wielkiego Postu — 8 kwietnia

CHCĘ BYĆ POSŁUSZNY

1. *Doświadczenie życiowe*: Rodzice i przełożeni nie po to wydają nakazy by dziecko upokorzyć, poniżyć, ale po to, by mogło stale prawidłowo rozwijać się. Drzewko celem uszlachetnienia, przycina się.

2. *To mówi Pan*: Ziarno pszenicy daje owoc jeśli wpadnie w ziemię i obumrze. Nauczył nas posłuszeństwa swemu Ojcu sam Jezus Chrystus. To też jest umieranie, z niego zrodziło się zbawienie. Dziecko poddając się woli rodziców i woli Boga obumiera, ale rośnie w cnoty, osobowość, charakter.

3. *Życie chrześcijanina*: Czy warto? Nieposłuszeństwo gubi, posłuszeństwo kształci. Przykłady świętych. Będziemy posłuszni, zwłaszcza gdy będzie to dla nas niewygodne i uciążliwe. Wydamy owoc. Przynijmy się do większej spójności naszego środowiska, naszej grupy.

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 15 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej.

Wielkanoc — 22 kwietnia

DLACZEGO CIESZYMY SIĘ NA WIELKANOC

1. *Doświadczenie życiowe*: Śmierć nappełnia nas smutkiem. Dziecko płacze gdy umrze dziadek, brat, mama. Dziecko boleje, gdy widzi człowieka cierpiącego.

2. *To mówi Pan*: Trzeba było aby Jezus cierpiał i zmartwychwstał i tak wszedł do chwały swojej. On zwyciężył śmierć, leżał w grobie 3 dni, a teraz żyje. Jedliśmy, piliśmy z nim po zmartwychwstaniu, mówią Apostołowie. Oto wesola nowina, powód do radości.

Śmierć pokonana. Uwolnieni od cierpień i śmierci, my i wszyscy ludzie zmartwychwstaną.

3. *Życie chrześcijanina*: Dzieci wierzące cieszą się w Wielkanoc nie tylko z wiosny, z wolnych dni, z podarunków, ale przede wszystkim ze zwycięstwa Chrystusa. Radość tę przekazemy smutnym i cierpiącym.

Poniedziałek Wielkanocny — 25 kwietnia

CZY ZAWSZE MÓWIĆ PRAWDĘ?

1. *Doświadczenie życiowe*: Czasem kłamiąc można osiągnąć wiele. Czasem mówiąc prawdę spotkamy się z naganą. Czasem kłamstwo nie wyjdzie na jaw.

2. *To mówi Pan:* Żydzi przekupili stróżów grobu Chrystusa, aby ci fałszowali prawdę i mówili, że to uczniowie wykradli Jezusa. Kłamstwo wnet wyszło na jaw. Jezus ukazywał się żywym uczniom i ludowi. Bóg jest Prawdą. Prawda zwycięży.

3. *Życie chrześcijanina:* Zawsze należy mówić prawdę, choćby to pociągało nieprzyjemne konsekwencje. Jesteśmy dziećmi prawdy. Wszędzie będziemy głosić prawdę o Bogu i zmartwychwstaniu. Innym dzieciom otworzę oczy na fałsz i obłudę.

Niedziela II Wielkanocy — 29 kwietnia

KTO OSIĄGNIENIE?

1. *Doświadczenie życiowe:* Czy niebo jest tylko dla katolików, dla ludzi białych, dla bogatych, dla księży? Jak to wygląda na podstawie różnych ilustracji?

2. *To mówi Pan:* Bóg Ojciec kocha wszystkie swoje dzieci, czarne, białe, żółte, biedne. Za wszystkich umarł Syn Boży a zmartwychwstając otworzył nam niebo. Do nieba przyjdą wszyscy, którzy go pragną tzn. dobrzy.

3. *Życie chrześcijanina:* Pragniemy nieba, chcemy być dobrymi. Innym pomożemy osiągnąć zbawienie uczestnicząc w męce i śmierci i zmartwychwstaniu tzn. we Mszy św.

Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski — 3 maja

Temat wyznaczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela III Wielkanocy — 6 maja

WOŁAM: MAMO!

1. *Doświadczenie życiowe:* Tego wieczoru nie mogłeś zasnąć. Pomyślałeś — chyba mam gorączkę. Wstałeś poszedłeś do mamy. Mamo, nie mogę spać. Dotknęła czoła, popatrzyła w oczy. Za chwilę podała ci lekarstwo. Usiadła przy łóżku. Nawet nie wiedziałeś, kiedy odeszła. Inny obrazek. Dziś wycieczka. Cała klasa idzie do lasu. Szukasz piłki! Gdzie się podziała? Mamo! Nie wiesz, gdzie moja piłka? Najczęściej zwracasz się do matki. Nawet, gdy zrobisz coś złego, to mamie powiedzieć najłatwiej. Ona jest taka potrzebna.

2. *To mówi Pan:* Wszyscy mamy Matkę w niebie. Sam Bóg Ją nam dał. Nazywamy Ją także Królową Polski. Matka Boża opiekuje się każdym człowiekiem. Pragnie, by ludzie byli dobrzy, by w ich sercach mógł mieszkać Jej Syn — Pan Jezus. Ona opiekuje się całym Kościołem, jest Jego Matką.

3. *Życie chrześcijanina:* Jest maj. Czy byłeś już na nabożeństwie majowym? Ona chce usłyszeć twój głos! Stale potrzebujesz Jej po-

mocy! Ona ci powie, jak masz walczyć ze swoimi wadami, grzechami. Pomódl się za rodziców, krewnych, znajomych. Proś Ją, aby ci pomogła zobaczyć, gdzie trzeba pomóc. Może kolega ma słabe stopnie w nauce, boi się, że pozostanie na drugi rok w klasie — możesz mu pomóc! Niewidomy boi się przejść przez jezdnię, wyciąga białą laskę — pojeżdż i przeprowadź go, masz przecież zdrowe oczy. Matka Boża będzie wtedy zadowolona z ciebie, ze swego dziecka.

Niedziela IV Wielkanocy — 13 maja

Tydzień Powołań.

Niedziela V Wielkanocy — 20 maja

CZY SAM DAM SOBIE RADĘ

1. *Doświadczenie życiowe:* Masz rodziców, rodzeństwo. Masz nauczyciela i kolegów. Masz księdza i kościół. Czy bez nich dałbyś sobie radę? Wszyscy oni są potrzebni.

2. *To mówi Pan:* Pan Jezus siebie porównuje do szczepu winnego a my jesteśmy jego latoroślami. Jedna latorośl złączona jest z drugą i z krzewem. Są sobie potrzebne, aby żyć i owocować. Latorośl odłączona usycha. Tak jest w społeczności, którą jest Kościół.

3. *Życie chrześcijanina:* Będziemy starali się być złączeni zawsze z Chrystusem przez łaskę. Będziemy złączeni z całą grupą bliskich nam ludzi. Szanować będziemy przełożonych. Wszyscy jesteśmy sobie potrzebni wzajemnie.

Niedziela VI Wielkanocy — 27 maja

JAKI JEST BÓG?

1. *Doświadczenie życiowe:* Czy Bóg jest taki jak przedstawia się Go na obrazkach? Czy jest stary i ma długą brodę? Czy Bóg istnieje by karać niegrzeczne dzieci? Jakie macie wyobrażenie o Bogu?

2. *To mówi Pan:* Bóg jest Trójcą Osób. Bóg jest niewidzialnym, najdoskonalszym duchem. Bóg jest Miłością.

3. *Życie chrześcijanina:* Jesteśmy podobni do Boga. Mamy duszę nieśmiertelną. Musimy jak On żyjąc we wspólnocie być miłością i radością dla wszystkich. Bóg działa przez nas. Wykorzystamy tę moc, aby dzieci pouczać o Bogu i przeprowadzać na katechizację.

Niedziela VII Wielkanocy — 3 czerwca

WSZYSTKIM POTRZEBA SERCA

1. *Doświadczenie życiowe:* Nagle dostrzegł starego człowieka... Szedł po omacku. Wyciągał przed siebie ręce. Coś mówił... Gdy Franek zwrócił się z nim, dosłyszał pytanie: Jest tu ktoś? Jest, czemu

nie ma być, zażartował. Przyjacielu, nie wiem kim jesteś, ale zrób mi przysługę, zaprowadź mnie do jakiegoś schronu. Słyszysz już znów lecą... Franek wprowadził niewidomego do bramy najbliższego domu... podsunął mu przewróconą ławkę. Nalot był straszny. Huk. Loskot i błyski ognia. W najgorszych chwilach staruszek tulił się do Franka, szukał jego ręki, głąskał go po twarzy i szeptał: „Co za szczęście, że cię spotkałem. Jak ci mam dziękować kochany ty mój...” (N. Han-Ilgiewicz: „Nieznosi chłopcy”, Warszawa 1960).

2. *To mówi Pan:* Pań Jezus bardzo często mówił o miłości bliźniego. Słyszeliście przed chwilą, jak św. Jan przypominał nam: „Jeżeli się wzajemnie miłujemy, Bóg mieszka w nas, a miłość Boga jest w nas doskonała“ (J 4, 12). Mówił też, że Bóg jest Miłością. On nas pierwszy ukochał, dał swego Syna jako ofiarę za nas. Pragnie byśmy za Jego wzorem również wzajemnie się kochali. Uczeń Chrystusa kocha więc bliźniego, ma serce otwarte dla drugiego człowieka, chętnie mu pomaga.

3. *Życie chrześcijanina:* A jaki ty jesteś? Jesteś chrześcijaninem? To powinienes kochać bliźniego!

Czy przyniosłeś węgiel staruszce? Może załatwiłeś jej jakieś sprawy? Pani sąsiadka nie ma z kim dziecka zostawić, a musi iść do miasta.

Czy serce powiedziało ci, że możesz się tym maluchem zaopiekować? Wszystkim potrzeba serca! Twojego serca również! Możesz wiele pomóc!

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 10 czerwca

UMOCNIENI DUCHEM ŚWIĘTYM

1. *Doświadczenie życiowe:* Wszyscy a szczególnie dzieci pragną różnych podarunków. Oprócz tego do pełnego rozwoju wymagają różnych zabiegów.

2. *To mówi Pan:* Działanie Ducha Świętego rozpoczęło się w czasie chrztu św.; zaś wzmocnienie tego działania, dał nam sakrament bierzmowania. Zostaliśmy umocnieni Duchem Świętym jak Apostołowie we Wieczerniku. Dziś uobecnia się to zdarzenie na nas i całym Ludzie Bożym.

3. *Życie chrześcijanina:* Napełnieni Duchem Świętym mamy potrzebne dary i moc aby niczego się nie obawiać. Musimy się stać pomocnikami Ducha Świętego w dziele uświęcenia świata. Będziemy apostołami.

Święto Maryi Matki Kościoła — 11 czerwca

MAMY WSPÓLNA MATKĘ

1. *Doświadczenie życiowe:* Ma 13 lat. Nie mieszka u mamy, ojca nawet nie zna. Przebywa w Zakładzie Wychowawczym. Jest oskar-

żony o 16 kradzieży i włamań. Z Domu Dziecka ciągle ucieka. Nocuje często na dachach. Oto rozmawia teraz z Panią Redaktor. Opowiada o sobie. Już skończył. Szurnał butami, chciał się uklonić. Poprawia bluzę, która mu jakoś nie pasuje i wychodzi. A za chwilę, nieoczekiwanie, wraca zdyszany, jak by o czymś zapomniał i nie wiadomo, który to już raz mówi: — Ale do mamusi pani napisze, żeby mi przysłała list? Pani też nie wiadomo który raz odpowiada: Napiszę, obiecuję ci to! To jego marzenie największe: „Żeby napisała choć jeden list“ („Kierunki“ nr 6 z 816 z 6. 2. 72).

2. *To mówi Pan:* „Żeby napisała choć jeden list“. Wiecie już, że oprócz tej mamy, którą codziennie widzicie w domu, mamy jeszcze jedną w niebie. Matkę nas wszystkich, Matkę Bożą. Wszyscy razem tworzymy Kościół. Matka Boża jest też Matką Kościoła. Dzisiejsza uroczystość — to taki list Matki Bożej do nas wszystkich. Tym wszystkim, którzy o Niej zapomnieli przypomina, że kiedy Pan Jezus zakładał Kościół, ona była przy Nim. Św. Jan opowiada w Ewangelii, że stała pod krzyżem, że tam Pan Jezus dał Ją w opiekę właśnie jemu. Kiedy Apostołowie czekali na Zesłanie Ducha Świętego, Matka Boża modliła się wraz z nimi. Prawdziwa Matka Kościoła. Dlatego Ojciec św. Paweł VI ogłosił Ją w listopadzie 1964 r. — Matką Kościoła.

3. *Życie chrześcijanina:* Matka Boża jest najlepszą Matką. Ale nawet najlepsza Matka nie podola wszystkiemu... Potrzebuje pomocników. W czym możesz pomóc Jej dzieciom — ludziom? Pomyśl o tym zanim wyjdiesz z kościoła...

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 17 czerwca

OCHRZCZENI W IMIĘ TROJCY PRZENAJSWIĘTSZEJ

1. *Doświadczenie życiowe:* Czy dzieci ochrzczone różnią się zewnętrznie od dzieci niechrzconych? Niektóre dzieci 6-letnie potrafią pisać i czytać choć niczym nie różnią się zewnętrznie od swych rówieśników.

2. *To mówi Pan:* W imię Trójcy Przenajświętszej ochrzczone dziecko żyje w Bogu i działa z Bogiem. Należy do rodziny Bożej. Uczestniczy we wszystkim co Boże. Jest dzieckiem Boga.

3. *Życie chrześcijanina:* Nie możemy ośmieszać naszego Ojca i naszej Bożej rodziny. Okażemy się godnymi tego wyróżnienia. Będziemy postępować tak jak Bóg chce. Innymi nie będziemy gardzić, ale kochać. Obojętnych we wierze umocnimy.

Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa — 21 czerwca

WSZĘDZIE Z OJCEM

1. *Doświadczenie życiowe:* Dobrzy koledzy są zawsze razem. Razem idą do szkoły, na wycieczkę, razem się bawią.

2. *To mówi Pan:* Bóg chce być z nami. Idzie naszymi ulicami, w procesji. Aby być zawsze najbliżej nas dał nam swoje Ciało na pokarm. W ten sposób możemy być z Nim najściślej złączeni jak z żadnym kolegą.

3. *Życie chrześcijanina:* Pamiętać będziemy, że Bóg wszędzie nam towarzyszy, jest zawsze z nami, zwłaszcza jeśli Go często przyjmujemy w Komunii św. Przybliżajmy Boga smutnym, słabym, samotnym.

Niedziela XII zwykła — 24 czerwca

Przygotowanie dzieci na wakacje.

Niedziela XIII zwykła — 1 lipca

RATUNKU! CZY SŁYSZYSZ?

1. *Doświadczenie życiowe:* „Lato, lato, lato czeka, razem z latem czeka rzeka, razem z rzeką czeka las, a tam ciągle nie ma nas“. Znaćcie tę piosenkę, prawda? Kto by nie znał! Każdy cieszy się na wakacje. Myślicie sobie jeszcze miesiąc! Jak to dobrze! Ale na początku września z gazety, z radia, z dziennika telewizyjnego można się będzie dowiedzieć, że nie dla wszystkich dzieci wakacje skończyły się szczęśliwie. Pan Redaktor zliczy ile dzieci utonęło, ile zginęło na drogach i szosach. A przecież można było tych wypadków uniknąć: wiele zginęło z własnej lekkomyślności, bo kapali się np. w miejscach niedozwolonych, inni może wołali „ratunku“, ale nikt nie usłyszał lub nie chciał przyjść z pomocą...

2. *To mówi Pan:* Sw. Paweł przypomniał nam dzisiaj, że mamy „wykazać hojność w czynie miłosierdzia“ (2 Kor 8, 7). Co znaczą te słowa? Być miłosiernym — to widzieć, czego potrzebuje drugi człowiek i chętnie mu pomagać! Popatrzcie na Pana Jezusa. Córeczka Jaira umarła. Ojciec rozpacza, ale przecież jest Pan Jezus, można Go prosić o pomoc! Zbawiciel zaraz idzie! Jego serce jest czule na każdą prośbę! Przywraca jej życie! Jaka radość w domu! Rodzice w tej radości zapominają nawet, że dziewczynka jest głodna. Pan Jezus nie zapomniał! Kazał dać jej jeść.

3. *Życie chrześcijanina:* Czy twoje serce jest też czule na potrzeby drugih? Co zrobiłbyś, gdyby ktoś tonął? Mógłbyś wołać o pomoc, pobiec zawołać starszego! To obowiązek! Wypadek na ulicy! Pod samochodem człowiek! Poproś kapłana — może ten człowiek umiera i jak stanie na Sądzie Bożym! Zawołaj lekarza! To obowiązek: Jestem w lesie. Widzę, że ktoś zostawił niedopałek papierosa, poszycie lasu zaczyna się już palić! Ugaszę jeśli potrafię — gdy mi się nie będzie udawać, powiadomię najbliżej znajdujących się ludzi. To obowiązek!

Niedziela XIV zwykła — 8 lipca

DZIECI SŁUCHAJĄ OJCA

1. *Doświadczenie życiowe*: Lubisz słuchać miłych opowiadań ojca. Tatusz dużo widział, dużo się nauczył, jest mądrzejszy od ciebie. Dlaczego uciekasz gdy ojciec mówi do ciebie rzeczy trudne, a dobre, smutne a konieczne?

2. *To mówi Pan*: Bóg ciągle opowiada ci o sobie w świecie, który stworzył. Przyjemnie ci słuchać i oglądać jak Piękny, Dobry i Mądry jest Ojciec. Dlaczego uciekasz gdy cię prosi, abyś był lepszy?

3. *Życie chrześcijanina*: Jeśli nauczysz się słuchać Ojca i uwierzysz Mu, kiedyś będziesz mógł być przy sercu Dobrego Ojca.

Niedziela XV zwykła — 15 lipca

DZIECI POMAGAJĄ OJCU

1. *Doświadczenie życiowe*: Twój ojciec jest bardzo silny. Pracuje bardzo ciężko dla ciebie z nadzieją, że gdy urośniesz będziesz go zastępować i jemu pomożesz. Dziś też możesz pomóc ojcu.

2. *To mówi Pan*: Pan Jezus też rozesłał uczniów, żeby Mu pomogli. Ile jest radości gdy pomagasz ojcu i aż dziwne, że tyle możesz (Ewangelia).

3. *Życie chrześcijanina*: Gdy zmęczysz się pomocą ojcu, każe ci przyjechać na długie wakacje, abyś nieco odpoczął.

Niedziela XVI zwykła — 22 lipca

OJCIEC CHCE ŻEBY DZIECI BYŁY RAZEM

1. *Doświadczenie życiowe*: Jesteś na wakacjach, będziesz na studiach w obcym mieście, wyjedziesz na wycieczkę zagraniczną, będziesz w wojsku — daleko od ojca. Ojciec będzie czekał listów, będzie czekał na święta, że przyjedziesz i znów będziesz razem.

2. *To mówi Pan*: „Ja sam zbiorę resztę swego stada ze wszystkich krajów...” (I czyt.). Pan Jezus też się cieszył, gdy wrócili uczniowie i znów byli razem (Ewangelia). Abyśmy byli razem przygotował nam wiele mieszkań u Ojca.

3. *Życie chrześcijanina*: Ojciec kiedyś zgromadzi wszystkie swoje dzieci rozproszone po całym świecie (czyt. I). Nie uciekaj, albo się nie spóźniaj, bo zamkną drzwi i nie będziesz mógł być razem z Ojcem.

Niedziela XVII zwykła — 29 lipca

OJCIEC TROSCZY SIĘ ABY DZIECIOM NIE BRAKŁO CHLEBA

1. *Doświadczenie życiowe*: Rolnicy zasiali ziarna, teraz zbierają plony. Przyzwyczaiłeś się do cudu rozmnażania chleba — żniwa.

2. *To mówi Pan:* Nasyca się i pozostawia resztki — (czyt. I). Ojciec daje hojnie i każe innym rozdawać, a nie marnować (Ewangelia).

3. *Życie chrześcijanina:* Jeśli małym chlebem dzielisz się z innymi, Ojciec przez ciebie uczyni cud, że starczy dla wszystkich.

Niedziela XVIII zwykła — 5 sierpnia

OJCIEC DAJE NAM CHLEB Z NIEBA

1. *Doświadczenie życiowe:* Mam dobrych rodziców. Nie brakuje nam chleba. Czy byłem spragniony kiedy innego pokarmu niż pokarm fizyczny? Chleba Żywota?

2. *To mówi Pan:* „Kto przychodzi do mnie, nigdy nie będzie głodny, a kto wierzy we mnie nigdy nie będzie spragniony“. Jezus wskazuje na właściwy kierunek ludzkiego głodu, opisanego w Księdze Wyjścia.

3. *Życie chrześcijanina:* Zostaliśmy wezwani do przyjęcia takiego pokarmu, jaki nam daje Bóg. Jak Go przyjmujemy?

Niedziela XIX zwykła — 12 sierpnia

OJCIEC SPRAWIŁ, ŻE WIERZE

1. *Doświadczenie życiowe:* Wiem o Jezusie, znam Go do pewnego stopnia, ale jeszcze nie przez to staje się On dla mnie chlebem z nieba.

2. *To mówi Pan:* „Nie mogę do Niego przyjść, jeśli nie pociągnie mnie Ojciec“. Przyszedłem, jestem więc pociągnięty. Owocuje mój chrzest. Chrzest jest tą siłą, dzięki której jak Eliasz wędruję do Boga.

3. *Życie chrześcijanina:* Uwierzeliśmy Ojcu, który nas pociągnął w klimacie miłości ku drugiemu człowiekowi, pogłębiamy naszą wiarę.

Niedziela XX zwykła — 19 sierpnia

KTO POŻYWA CIAŁO PAŃSKIE MA ŻYCIE WIECZNE

1. *Doświadczenie życiowe:* Brak sił, doświadczenie powszechne, dzieci, starszych i staruszków. Chleb powszedni wzmacnia siły nasze.

2. *To mówi Pan:* Chleb Eucharystyczny źródłem siły i trwałego życia według zapowiedzi danej w Księdze Przysłów (czyt. I). Zechciejcie zrozumieć jaka naprawdę jest wola Boża (czyt. II). Właśnie taka: żebyśmy od Jezusa życie mieli w obfitości.

3. *Życie chrześcijanina:* Jesteśmy wdzięczni Chrystusowi, że swoje Ciało daje nam jako pokarm. Pragniemy często posilać się tym Chlebem, by nie zabrakło sił w drodze do Ojca.

Święto Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej — 26 sierpnia

Temat wyznaczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela XXII zwykła — 2 września

WIARA — DROGOWSKAZEM

1. *Doświadczenie życiowe*: Wróciliśmy z obozów, kolonii. Ile to razy podczas wędrówek wakacyjnych patrzyliście na drogowskazy. Stoją przy rozwidleniu dróg, na skrzyżowaniach. Drewnianymi ramionami pokazują właściwy kierunek. Wędrujący przystają odczytują napisy. Idą dalej spokojnie, bo dobrą wybrali drogę. Nocą trzeba nawet poświecić latarką, by zobaczyć napis. Inaczej się pobłądzi.

2. *To mówi Pan*: Nasze życie — to też wędrówka. Do domu Ojca. Trzeba przechodzić przez wiele krzyżujących się dróg. Potrzebne są drogowskazy, światła. Jeśli ktoś mimo czerwonego światła wejdzie na jezdnię i ulegnie wypadkowi, to jego wina. Bóg dał nam też drogowskazy, światła — bo chce żebyśmy wędrówkę po ziemi zakończyli szczęśliwie. Słyszeliście w dzisiejszych czytaniach — „strzeżcie przykazań“ (Pwt 4; 2). Przykazania — to drogowskazy życiowe! Św. Jakub nazywa Boga „Ojcem światła“ (Jk 1, 17). Kto postępuje wbrew przykazaniom — utraci Pana Boga.

3. *Życie chrześcijanina*: Jeśli nie będę patrzył na drogowskazy, pobłądzą. Namozolę się, namęcę, nadłożę drogi, a celu nie osiągnę. Dobry kierunek pokazuje drogowskaz! Muszę stosować się do światła — na ulicy i do światła — przykazań w moim postępowaniu. Nie wolno się narażać, nie wolno igrać ze swoim życiem, nie wolno go zmarnować! Będę postępował według przykazań! Muszę nauczyć się odczytywać te drogowskazy! Gdzie się nauczę? Na spotkaniach z Chrystusem, każdego tygodnia. Nie opuszczę ani jednej godziny! Nie chcę błądzić!

Niedziela XXIII zwykła — 9 września

KOMUŚ JEST ŹLE

1. *Doświadczenie życiowe*: Żyją obok ciebie: koledzy, niewidomi, biedni, chorzy.

2. *To mówi Pan*: „Bóg wybrał ubogich tego świata na bogatych w wierze oraz na dziedziców królestwa“ (czyt. II). Izajasz zapowiada Mesjasza, który będzie obdarowywał ludzi dobrami naturalnymi, spełnienie tego u Marka.

3. *Życie chrześcijanina*: Tobie Chrystus nie musi przywracać wzroku, te dobra masz. Jak patrzysz na innych, biednych, chorych, kalekich. Czy im pomagasz?

Niedziela XXIV zwykła — 16 września

Dzień środków oddziaływania społecznego.

Niedziela XXV zwykła — 23 września

MILUJEMY OJCA GDY SŁUŻYMY LUDZIOM

1. *Doświadczenie życiowe*: Nie lubię służyć innym. Chcę aby mnie służono. Chcę być pierwszym dostrzeganym, wyróżnionym.

2. *To mówi Pan*: „Kto chce być pierwszym niech wszystkim służy“. „Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służono...“ (Ewangelia).

3. *Życie chrześcijanina*: Wezwany jestem do służenia Ojcu w ludziach. Albo zdecyduję się służyć albo nie będę pierwszym.

Niedziela XXVI zwykła — 30 września

OJCIEC CIESZY SIĘ, SZCZĘŚCIEM KAŻDEGO DZIECKA

1. *Doświadczenie życiowe*: Chcesz być prymusem w szkole. Twoi koledzy też tego pragną. Ty im zazdrościsz.

2. *To mówi Pan*: Ojciec chce żeby wszystkie dzieci były szczęśliwe, chce abyś nie zazdrościł (Ewangelia).

„Czyż zazdrosny jesteś o Mnie aby tak cały lud prorokował“ (czyt. I).

3. *Życie chrześcijanina*: Ucz się współpracy z drugim, bo on również buduje królestwo Boże. Przez niego też działa Ojciec.

Niedziela XXVII zwykła — 7 października

Tydzień Miłosierdzia.

Niedziela XXVIII zwykła — 14 października

Dzień modlitw.

Niedziela XXIX zwykła — 21 października

Niedziela Misyjna.

Niedziela XXX zwykła — 28 października

OJCIEC CHCE ABYŚ DOBRZE WIDZIAŁ

1. *Doświadczenie życiowe*: Lubisz oglądać kolorowe filmy, ilustracje, krajobrazy. Czy dobrze patrzysz?

2. *To mówi Pan*: Ojciec pokazuje ci piękny świat, ludzi, abyś patrzył, poznawał i kochał Ojca, a następnie uwierzył i poszedł za Nim.

3. *Życie chrześcijanina*: Niewidomy gdy przejrzał to zobaczył Jezusa. Ty patrzysz już wiele lat zdrowymi oczyma. Czy zobaczyłeś Ojca?

Niedziela XXXI zwykła — 4 listopada

CZEKAJĄ NA DOBRE SERCE

1. *Doświadczenie życiowe*: Trzy dni temu byłeś na cmentarzu. Razem z tobą szły setki i tysiące ludzi na całym świecie. Dlaczego

tam idą? Już wcześniej przyozdabiają groby kwiatami, kładą wieńce, zapalają świeczki i znicze. Dlaczego? Przy grobach widziałeś modlących się ludzi. Klękali, zdejmowali kapelusze i czapki, a potem odchodzili do zajęć i obowiązków. Za rok przyjdą znowu!

2. *To mówi Pan:* Człowieka umierającego zegnamy zawsze z bólem. Odchodzi od nas. Ale czy na zawsze? Czy urywa się z nim już kontakt? Wiara św. mówi nam, że nie, że zmarli czekają na dzień zmartwychwstania. Będzie to przy końcu świata. Wielki, wspaniały cud Boży — umarli zmartwychwstaną! Kiedy to będzie? Nie wiemy. Stanie się tak na pewno, bo tak powiedział Pan Jezus. Teraz mamy modlić się do Niego, bo On ma moc ich zbawić, jak słyszeliśmy dzisiaj w liście św. Pawła do Hebrajczyków (7, 25).

Kwiaty, świeczki na grobach — mają świadczyć o naszej pamięci o zmarłych, ale oni pragną naszej modlitwy! Droga na cmentarz ma nam o tym przypomnieć. Dziś my modlimy się za nich, a jutro inni będą modlili się za nas.

3. *Życie chrześcijanina:* Widziałeś na cmentarzu także groby zaniedbane, opuszczone. Nikt nie pamięta o kwiatkach, świeczkach. Nikt też nie modli się za tych, których kryje tam ziemia. Chrystus kazał o wszystkich pamiętać! Może uporządkowałbyś taki zapomniany grób? Choćby jeden! Pamiętaj o nim w ciągu roku! Odmów przy nim: Wieczny odpoczynek... Ten grób... Ten zmarły czeka może właśnie na twoje serce!

Niedziela XXXII zwykła — 11 listopada

TWOJA OFIARA JEST MIŁĄ OJCU

1. *Doświadczenie życiowe:* Nie lubisz dawać, lubisz otrzymywać.

2. *To mówi Pan:* Ojciec bardziej cieszy się szczerą niż wielką ofiarą (Ewang.). Wynagradza hojnie (czyt. I). Dając potrzebującemu dajesz Ojcu.

3. *Życie chrześcijanina:* Co ty do tej pory dałeś Ojcu? Co przyniosłeś dziś na Mszę świętą?

Niedziela XXXIII zwykła — 18 listopada

CHCĘ SPÓTKAĆ SIĘ Z OJCEM

1. *Doświadczenie życiowe:* Dziecko czeka na powrót ojca. Tęskni za nim, boi się być samo.

2. *To mówi Pan:* Ojciec też chce spotkać się z tobą. Zgromadzę was ze wszystkich stron świata (Ewangelia). Ojciec jest sprawiedliwy i jednych zgromadzi aby byli szczęśliwi, drugich aby zawstydzili (czyt. I).

3. *Życie chrześcijanina*: Jak ty spotkasz się z Ojcem? Czy nie będziesz się wstydził? Jeśli przyjdiesz bez szaty godowej, zakopiesz talenty to zawstydzi cię Ojciec.

Uroczystość Chrystusa Króla — 25 listopada

Święto patronalne „Społecznej Krucjaty Miłości“.

Z ORDYNARIATU

3

PROGRAM DUSZPASTERSKI NA ROK 1972/73 W DIECEZJI SIEDLECKIEJ CZYLI PODLASKIEJ

pod hasłem:

Parafia — wspólnota miłości, urzeczywistnia hasło społecznej krucjaty miłości: Pospiesz z pomocą zagrożonemu bratu.

Wstęp

Program na rok 1972/73 podejmuje dwa niezwykle ważne zagadnienia:

Odnowę parafii współczesnej.

Udzielenie pomocy zagrożonemu człowiekowi.

Tegoroczny program rozpoczyna trzyletni program duszpasterski, który przede wszystkim będzie miał na uwadze życie wspólnoty parafialnej.

Rok pierwszy ukazuje wizję parafii w najnowszym rozwoju Kościoła po drugim Soborze Watykańskim.

Rok drugi ukaże sylwetkę oraz zadania kapłana w odnowionej parafii.

Rok trzeci pogłębi problematykę apostołstwa świeckich w nowoczesnej parafii.

Zasadniczym więc zadaniem pracy duszpasterskiej w nadchodzącym roku ma być uduchowienie całej struktury parafialnej, dostosowanie jej do współczesnych potrzeb religijnych i duszpasterskich oraz napełnienie jej nowymi treściami. W związku z olbrzymim wzrostem cywilizacji technicznej musimy dokonać odbudowy życia parafialnego w kierunku dynamicznym, apostołskim, a nawet misyjnym.

Ożywieni duchem Soboru Watykańskiego II, wzorując się na pierwszych gminach chrześcijańskich będziemy pracowali, aby wspólnoty parafialne realizowały główne cele jakimi są:

martyrium — (świadełstwo wiary)

koinonia — (łączność wewnętrzna wymagana przez przykazanie miłości)

diakonia — (służba jeden drugiemu)

W tegorocznym programie duszpasterskim: parafia jako „wspólnota miłości“, zajmuje naczelną rolę i urzeczywistnia służbę drugiemu, zagrożonemu człowiekowi, według założeń „Społecznej Krucjaty Miłości“ na rok 1972/73.

W swojej pracy duszpasterskiej duchowieństwo zwróci uwagę na zagrożenia dotyczące jedności wspólnoty parafialnej. Te zagrożenia w różnych środowiskach występują w różnej formie i nasileniu. Pracę w parafii trzeba tak rozwijać, aby parafia była znakiem życia nadprzyrodzonego, aby była „sakramentem“ uświęcającym dane środowisko.

Każda parafia powinna stać się urzeczywistnieniem życia Kościoła Powszechnego. Należy więc zwrócić uwagę na elementy współtwórcze w parafii, a więc na świątynię, posługiwanie kapłańskie, styl życia Ludu Bożego i jego więź przez duchowieństwo parafialne z biskupem. Do zasadniczych elementów jednoczących wspólnotę parafialną należą: liturgia, nabożeństwa dodatkowe, prace duszpasterskie, katechizacja, życie grup formalnych i nieformalnych oraz życie religijne w rodzinach.

Dobrze poprowadzone i pulsujące życiem religijnym parafie zapewniają przyszłość Kościołowi i są najlepszym lekarstwem na trudności naszej rzeczywistości.

Nasz program diecezjalny jest adaptacją programu ogólnopolskiego z uwzględnieniem specyficznego charakteru duszpasterstwa w miastach i w parafiach wiejskich.

I

PATRONKA ROKU:

Maryja — Matka Pięknej Miłości — Dziewica Wspomożycielka, Służebnica Pańska.

Wyjątek z Jasnogórskich Ślubów Narodu Polskiego, dnia 26 sierpnia 1956 roku:

„Stajemy przed Tobą pełni wdzięczności, żeś była nam Dziewicą Wspomożycielką... Wzywamy pokornie Twojej pomocy i miłosierdzia w walce o dochowanie wierności Bogu, Krzyżowi i Ewangelii, Kościołowi świętemu i Jego Pasterzom...“

II

MODLITWA ROKU:

Z aktu oddania całej naszej Ojczyzny w macierzyńską niewolę Matki Najświętszej za wolność Kościoła w świecie (z dnia 3 maja 1966 r.).

„Matko Boża, Niepokalana Maryjo, Tobie poświęcam ciało i duszę moją. Wszystkie modlitwy i prace. Radości i cierpienia. Wszystko czym jestem i co posiadam. Ochołnym sercem oddaję się Tobie w wolę miłości. Pozostawiam Ci zupełną swobodę posługiwania się mną dla zbawienia ludzi i ku pomocy Kościołowi świętemu, którego jesteś Matką. Chcę odtąd wszystko czynić z Tobą, przez Ciebie i dla Ciebie. Wiem, że własnymi siłami niczego nie dokonam. Ty zaś wszystko możesz, co jest wolą Twego Syna i zawsze zwyciężasz. Spraw więc, Wspomożycielko wiernych, by moja rodzina, parafia i cała Ojczyzna, były rzeczywistym Królestwem Twego Syna i Twoim. Amen.

III

BŁOGOSŁAWIONY O. MAKSYMILIAN MARIA KOLBE — WZOREM

Wzorem dla nas będzie w dalszym ciągu, po roku 1971, który był naznaczony uroczystością beatyfikacyjną: O. Maksymilian Maria Kolbe, według słów Ks. Prymasa Polski: „gorąco pragniemy, aby taki właśnie wzór gorzał na horyzoncie dziejów Polski. Pragniemy, aby był obowiązujący dla wszystkich, którzy ocaleli, gdziekolwiek żyją — w kraju czy za granicą. Niech ta Postać jednoczy nas w służbie, ofierze i miłości“.

IV

TEMATYKA ROKU:

A. Problemy parafii — jako wspólnoty miłości:

1. Co mówi Pismo święte o parafii:

„Trwali Oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwie. Bojaźń ogarniała każdego... Ci wszyscy, co uwierzyli, przebywali razem i wszystko mieli wspólne... codziennie trwali jednomyślnie w świątyni, a łamiąc chleb po domach, przyjmowali posiłek z radością i prostotą serca... wielbili Boga a cały Lud odnosił się do nich życzliwie. Pan zaś przymnażał im codziennie tych, którzy dostępowali zbawienia“ (Dz. Ap. 2, 42 — 47).

„Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących. Żaden nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne... Nikt nie cierpiał z nich niedostatku... niech każdy z nas stara się o to, co dla bliźniego dogodne, dla jego dobra, dla zbudowania“ (tamże 4, 32 i 15, 2).

2. Co mówi Sobór Watykański II o parafii?

„Parafie, lokalnie zorganizowane pod przewodnictwem duszpastorza, zastępującego biskupa przedstawiają widzialny Kościół... Dlatego w umysłach i w praktyce wiernych oraz duchowieństwa należy pogłębiać życie liturgiczne parafii i jego związek z biskupem: należy rów-

niez do rozkwitu doprowadzić poczucie Wspólnoty parafialnej, zwłaszcza w zbiorowym odprawianiu niedzielnych Mszy świętych“ (KL, 42).

„We wspólnotach kościelnych działalność świeckich jest do tego stopnia konieczna, że bez niej apostołstwo samych pasterzy nie może być w pełni skuteczne. Świeccy bowiem ożywieni duchem prawdziwie apostołskim, uzupełniają to, czego nie dostaje ich braciom i pokrzepiają ducha zarówno pasterzy, jak i reszty wiernego ludu... Parafia dostarcza naocznego przykłady apostołstwa wspólnotowego, gromadząc w jedno wszelkie występujące w jej obrębie różnorakie właściwości ludzkie i wszczepiając je w powszechność Kościoła. Niech świeccy przyzwyczajają się działać w parafii w ścisłej jedności ze swymi kapłanami, przedstawiać wspólnocie Kościoła problemy własne i świata oraz sprawy dotyczące zbawienia, celem wspólnego ich omówienia i rozwiązania...“ (DA, 10).

„Przygotowanie do apostołstwa winno rozpocząć się od samych początków wychowywania dzieci. W szczególny sposób jednak trzeba wdrażać do apostołstwa młodzież dorastającą i dojrzałą i przepoić ją tym duchem... w miejscową społeczność parafialną należy włączyć dzieci tak, by w niej uświadamiały sobie, że są żywymi i aktywnymi członkami Ludu Bożego...“ (DA, 30).

„...dobro dusz winno być uzasadnieniem, na podstawie którego rozstrzyga się lub rewiduje sprawy erygowania, czy zniesienia parafii“ (DB, 32).

3. *Parafia jest wspólnotą wiary*, miejscem, w którym dawane jest świadectwo prawdzie Chrystusowej, gdzie prawda ta jest głoszona i przyjmowana. Jest to nie tylko miejsce, w którym dokonuje się społeczny proces przekazywania prawdy objawionej, ale także środowisko, w którym prawda ta konkretyzuje się przez swój związek z kulturą lokalną i dzięki temu może być przyjmowana i rozumiana. Świadectwo jest zatem nie tylko dawane, ale i odbierane przez wiernych, staje się ich własnością i znajduje wyraz w zachowaniu się. Kiedy więc mówimy, że parafia jest wspólnotą wiary, to chcemy przez to powiedzieć, że prawda objawiona żyje w tej wspólnotcie a wspólnota żyje tą prawdą.

Głoszenie prawd wiary dokonuje się przez: homilie (obecnie już nawet codziennie), konferencje, przemówienia z okazji: przyjmowania Sakramentów świętych, pogrzebu, rekolekcje, misje; przyjmowanie prawd wiary jest połączone z wychowaniem do życia z wiary, a to wychowanie dokonuje się przez katechizację dzieci, młodzieży, dorosłych, długofalowe przygotowanie do małżeństwa, opiekę nad młodymi małżeństwami.

4. *Parafia — wspólnota kultu*: jest to wspólnota liturgiczna. Spotkanie człowieka z Chrystusem dokonuje się w parafii nie tylko za

pośrednictwem prawdy objawionej, ale także w postaci kultu, który jest odpowiedzią człowieka na prawdę, wyrazem zaangażowania się i oddania w stosunku do Boga.

Liturgia to: modlitwa, ofiara, sakramenty. A więc:

Najśw. Ofiara, Sakramenty święte, sakramentalia, nabożeństwa paraliturgiczne, procesje, pielgrzymki.

Idea maryjna wyznaczona przez Jasnogórskie Śluby Narodu oraz przez oddanie się w Macierzyńską Niewolę Maryi, Matki Kościoła za wolność Kościoła na całym świecie, oddanie wreszcie całego świata Maryi Matce Kościoła, domaga się, by szczególnie w parafiach kult Matki Pięknej Miłości, Dziewicy wspomóżycielki, służebnicy Pańskiej był pielęgnowany. Temu służą wszystkie święta Matki Najświętszej, Soboty Królowej Polski i inne przypadające rocznice.

5. Parafia — wspólnota sprawiedliwości i miłości.

Funkcją parafii jest miłość, której zewnętrzne wyrazy, czyny braterskiej miłości są dowodem autentyczności wiary i kultu. Parafia jest więc wspólnotą, w której przez kult i sakramenty, przede wszystkim przez uczestnictwo w Eucharystii, wzrasta łaska, a wraz z nią miłość Chrystusowa w duszach wiernych, ale jest ona także organizmem, instytucją, w której miłość ta znajduje swój zewnętrzny wyraz w indywidualnych i zbiorowych, zorganizowanych działach miłości braterskiej. Wyrazem tej miłości jest jednak przede wszystkim wzajemna troska członków wspólnoty parafialnej o dobro materialne i duchowe swych braci oraz całej społeczności.

I z tego to powodu parafia, jako wspólnota miłości będzie w tym roku duszpasterskim urzeczywistniała hasło „Społecznej Krucjaty Miłości“: „pośpieszę z pomocą zagrożonemu bratu“.

Konferencja Episkopatu Polski z dnia 6 i 7 maja 1972 roku: „zaleciła pełniejsze wykorzystanie wychowawczych wartości Sakramentu Pokuty w pracy nad duchowym wyrobieniem wiernych“.

B. Szczegółowa tematyka „Społecznej Krucjaty Miłości“: „pośpieszę z pomocą zagrożonemu bratu“.

1. Warunkiem koniecznym do zrozumienia i wypełnienia tego programu „Społecznej Krucjaty Miłości“ jest dostrzeżenie wielorakich potrzeb ludzkich i pragnienie przyjscia im z pomocą. W dzisiejszych czasach, gdzie tak wiele wokół nas obojętności i egoizmu, konieczne jest obudzenie sumienia człowieka, uwrażliwienie go na potrzeby ludzi. Nikt nie może być nam obojętny, bo wszyscy jesteśmy dziećmi jednego Ojca. Stanowimy Bożą rodzinę, jesteśmy sobie braćmi. Bóg Ojciec nas wszystkich miłuje.

2. *Komu przede wszystkim mamy pomagać?* Tym, którzy najbardziej potrzebują naszej pomocy, człowiekowi zagrożonemu. Potrzeby ludzkie są wielorakie, dlatego pomoc musi obejmować wszystkie sprawy naszych bliźnich, zarówno duchowe, moralne, jak i fizyczne oraz materialne. Zagrożony brat — to ten, który ulega nałogom, upija się, narkotyzuje, prowadzi niemoralne życie, poddaje się wpływowi złego towarzystwa, przez nieuczciwość w życiu małżeńskim rozbija rodzinę.

Zagrożony brat to każdy, któremu grozi utrata zdrowia lub życia, to ten, kto woła o pomoc, ten, którego mijamy na szosie lub na ulicy, leżącego, nawet jeśli to jest pijak.

Zagrożony brat — to ten, co jest dotknięty chorobą, odizolowany od życia, opuszczony, samotny, załamany, smutny. To ludzie starzy, to dzieci osierocone, to nieuleczalnie chorzy, to ludzie w sytuacji nieraz bez wyjścia.

Zagrożony brat — to człowiek głodny, bez środków do życia, ubogi.

3. *Co mamy czynić?*

a) Rozejrzymy się wśród ludzi — komu potrzeba naszej pomocy. Najpierw postaramy się dostrzec potrzeby naszych bliźnich. Kto jest zagrożony w naszej rodzinie? Muszę im pomóc za wszelką cenę — modlitwą, ofiarą i czynem. Dom rodzinny to najważniejsza sprawa.

Dzisiejsze dzieci — czy je rozumiemy, czy zdajemy sobie sprawę z niebezpieczeństw, jakie im zagrażają? Nawiązać trzeba z nimi kontakt, okazać więcej serca, ciepłości. Musimy dla nich znaleźć czas. A może zagrożona jest jedność i trwałość mojej rodziny? Postaram się być lepszy dla mojej żony, dla mojego męża.

A moi starzy rodzice? Zatrąszczę się o ich potrzeby duchowe i materialne, o to czy mają wszystko co jest im potrzebne dla duszy i ciała. Czy mają możliwość przyjmowania Sakramentów? A dalsza moja rodzina? Ile tam trosk, dramatów, zmartwień, zgryzot. Postaram się pomóc, zaradzić, okazać serce, zainteresowanie, zrozumieć, może pomóc materialnie.

b) *Dom, sąsiedzi, środowisko zawodowe, szkoła.*

Zainteresuję się potrzebami ludzi mieszkających w tym samym bloku, w tej samej wsi. Czy nie mógłbym jakoś im pomóc? Może trzeba przynieść lekarstwo, albo zastąpić sąsiadkę przy dziecku — lub też przy okazji coś kupić? Zrobię to dyskretnie, chętnie, szczerze i z radością.

A moja praca? Jak wielu ludzi czeka na moją pomoc? Mijam ich, są smutni, mizerni, źle ubrani, może nawet głodni. Pomogę życzliwym słowem, radą, zachętą. Może mam większy staż pracy, więcej doświadczenia.

Pomodłę się. Może komuś grozi pijaństwo, złe towarzystwo. Zrobię wszystko aby pomóc, aby do tego nie dopuścić.

Odważnie, ale z miłością powiem prawdę, ostrzeżę. Dam dobry przykład.

Mogę bardzo dużo zrobić przez przyjazną, koleżeńską rozmowę. To czasem więcej znaczy niż słowa matki czy ojca, upomnienie nauczyciela. Ale nie zapomnę także o innych potrzebach, bardziej codziennych. Może ktoś ma gorsze stopnie. Pomogę mu w nauce. Może jest bez śniadania, podzielę się. A może nie ma się w co ubrać, zapytam rodziców, podzielę się swoim ubraniem.

c) *Na ulicy, w tramwaju, wszędzie:*

Nie przejdę obojętnie obok nikogo kto potrzebuje mojej pomocy. Nie minę człowieka leżącego na ulicy. Czasem macham wtedy ręką — to pijany. A jeśli on zasłabł? A nawet pijany — to także mój brat. Zareaguję na wołanie człowieka o pomoc. Nie przejadę obojętnie obok człowieka, który uległ wypadkowi na szosie, któremu zagraża niebezpieczeństwo.

Nie będę się oglądał, że ktoś inny pomoże, że ma obowiązek pomóc inny. Wyrobię w sobie odruch niesienia pomocy i reagowania na każdą ludzką potrzebę. Nie poddam się tak dzisiaj niebezpiecznej a coraz bardziej powszechnej znieczulicy. Niesienie pomocy często wymaga niemałej odwagi, poświęcenia, ofiary. Pomagając drugiemu — sam mogę się narazić. Podnosząc pijanego, godząc bijących się, biegnąc na pomoc, zatrzymując się na szosie przy wypadku drogowym, ujmując się za pokrzywdzonym — muszę okazać poświęcenie — ofiarę.

Wzorem mi będzie w takich momentach błogosławiony Ojciec Maksymilian Maria Kolbe, który nie bał się narazić nawet na śmierć, aby uratować zagrożonego brata.

d) *Zagrożenie człowieka również na skutek wzmożonego ruchu drogowego.*

Zagrożenie to jest zwłaszcza wtedy, gdy tak kierowcy pojazdów mechanicznych, jak i piesi nie przestrzegają zasad bezpieczeństwa na jezdni. Kultura jazdy zaradzi zagrożonemu człowiekowi na drodze.

TERMINARZ AKCJI DUSZPASTERSKICH NA ROK 1972/73

1. Święto Chrystusa Króla — 26. XI. 1972 r. List Episkopatu Polski pt. „Nieśmy pomoc zagrożonemu bratu“.
2. Ostateczny czas rozpoczęcia konferencji dla rodziców dzieci I i II klas szkół podstawowych, uczęszczających na katechizację.
3. Adwent — okres rekolekcji, które mają przygotować chrześcijan do właściwego przeżywania Świąt Bożego Narodzenia.

4. Trzecia Niedziela Adwentu — błogosławieństwo matek oczekujących potomstwa.
5. Boże Narodzenie — okazja do wspólnej parafialnej Komunii św.
6. Dzień modlitw za rodzinę — uroczystość Św. Rodziny — 31. XII.
7. Nowy Rok — Dniem modlitwy o pokój.
8. Tydzień Ekumeniczny — 14—21. I. modlitwa o jedność.
9. Kolęda — poznanie zagrożeń w parafii i niesienie pomocy potrzebującym.
10. Dzień Kobiet — 8. III. — akcent „Rola kobiety w życiu parafii“, specjalne nabożeństwo wieczorem w intencji kobiet.
11. Z okazji św. Józefa — wieczorem nabożeństwo dla mężczyzn. Uwzględnić posłannictwo ojca we wspólnocie rodzinnej i parafialnej.
12. Wielki Post — głębokie przeżycie religijne rekolekcji, które mają być rachunkiem sumienia całej parafii.
13. Środa Popielcowa rozpoczyna Tydzień Modlitw o Trzeźwość Narodu. Pierwsza Niedziela W. Postu — Niedziela Ekspijacyjna za grzechy pijaństwa w diecezji i parafii.
14. Z okazji dnia liturgicznego św. Józefa Robotnika — wspólna modlitwa parafii za wszystkich spełniających różne funkcje w społeczeństwie.
15. Uroczystość Matki Bożej Królowej Polski — 3. V. 1973 r. — odnowienie aktu oddania — Pielgrzymka wspólnoty parafialnej na Jasną Górę.
Wspólna modlitwa na Jasnej Górze.
16. Tydzień powołań do służby Bożej — 13.—19. V. — czasem wdzięczności Bogu za łaskę powołania z parafii oraz prośbą o nowe, dobre i liczne powołania.
17. Dzień Matki — 26. V., i Dziecka — 1. VI — sposobnością do rachunku sumienia matek i dzieci w parafii.
18. Informacje o duszpasterstwie wczasowo-turystycznym.
19. Uroczystość Matki Bożej Uzdrawienia Chorych — 6. VII. — świętem chorych w parafii.
20. Święto Bł. O. Maksymiliana Kolbego — znakiem miłości potrzebującego brata.
21. Ogólnopolski dzień modlitw mężczyzn na Jasnej Górze — 19. VIII.
22. Uroczystość Matki Bożej Częstochowskiej — 26. VIII.
23. Przygotowanie do nowego roku katechetycznego — informacja wszystkich o wartości religii w życiu współczesnego człowieka.
24. Nabożeństwo dziękczynne za szczęśliwe zbiory — uszanować i sakralizować istniejące zwyczaje parafialne.
25. Tydzień Miłosierdzia — 1—7. X. i Misyjny — 14—21. X. — mobilizacją parafian do niesienia pomocy potrzebującym we wspólnocie parafialnej, kraju i zagranicy.

26. Uroczystość św. Stanisława Kostki — spotkaniem młodzieży i dzieci ze świętym zawsze aktualnym.

4

LIST ORDYNARIUSZA DO MŁODZIEŻY Z OKAZJI ROZPOCZĘCIA
NOWEGO ROKU

Siedlce, dn. 7 października 1972 r.

Droga Młodzieży!

Zwyczajem przeszłości jako Biskup i Pasterz odpowiedzialny wobec Boga i Narodu za lud Podlaski, którego jesteście częścią, na progu Nowego Roku 1972/73 ogarniam Was sercem i myślą łącząc się z Wami duchowo w modlitwie.

Modłę się gorąco, abyście zdobywając wiedzę o świecie, coraz lepiej poznawali jego Stwórcę i Pana oraz bardziej byli otwarci na potrzeby innych ludzi.

Gdyby nie liczne i różnorodne obowiązki urzędu biskupiego połączyłaby nas widzialnie wspólna modlitwa do Pana, w którym się jednoczymy i żyjemy.

Życzę Wam z całego serca, aby rozpoczynający się Rok był dla Was wszystkich radosny i pomyślny.

Wspieram Was modlitwą i błogosławie

† Jan Mazur bp

5

SŁOWO ORDYNARIUSZA SIEDLECKIEGO
NA ZAKOŃCZENIE ROKU BŁ. O. MAKSYMILIANA KOLBEGO
DO WIELEBNEGO DUCHOWIEŃSTWA I WIERNYCH
DIECEZJI PODLASKIEJ

Apel poniższy należy odczytać na początku adwentowych ćwiczeń rekolekcyjnych w parafiach.

Umiłowani Bracia w Kapłaństwie,

Drodzy Diecezjanie:

Rodzice, Młodzieży i Działwo!

Rok bieżący jest, z woli Episkopatu Polski, „Rokiem Bł. Ojca Maksymiliana“. Decyzja ta znalazła swój wyraz w ogólnopolskim nabożeństwie ku czci Błogosławionego w niedzielę, 30 stycznia ur. na te-

renie każdej parafii. W dniu 25 czerwca odbyły się specjalne uroczystości na terenie Niepokalanowa, z udziałem całego Episkopatu Polski oraz gości zagranicznych. Jesienią, w rocznicę beatyfikacji, 15. X. ur. odbyły się w Oświęcimiu na terenie obozu w Brzezince uroczystości, w których brali udział Kardynałowie Prefekci Kongregacji Rzymskich, Kardynał Jan Król z Filadelfii oraz cały Episkopat Polski z Księdzem Prymasem na czele w otoczeniu setek tysięcy Wiernych. W wielu diecezjach zorganizowano również centralne nabożeństwa ku czci Błogosławionego.

W naszej diecezji Podlaskiej, w której przyjął się zwyczaj odprawiania rekolekcji adwentowych, uznaliśmy za wskazane dać szersze tło wspomnieniu i uczczeniu Ojca Kolbego, w tym właśnie czasie. Wszyscy, którzy będziemy brać udział w rekolekcjach zechcemy mieć przed oczyma postać Ojca Maksymiliana, pamiętając, że Jego wyniesienie jest cudem łaski Bożej ale i Jego wiernej z nią współpracy. Nie tylko winniśmy Go podziwiać i czcić, ale jednocześnie brać wzór postępowania w dobie obecnej, gdzie mnoży się nieprawość i stygnie miłość wielu; (por. Mt 24, 12) gdzie człowiek nie chce się podporządkować władzy i nakazom Boga.

Kapłanów, którzy będą prowadzić rekolekcje a jednocześnie i Wiernych odprawiających serdecznie prośbę, aby zechcieli przedstawić i przemyśleć potrzebę naśladowania Ojca Maksymiliana w Jego zawierzeniu Panu Bogu, w Jego życiu z wiary. Silna bowiem wiara była fundamentem, na którym opierało się ofiarne i pracowite życie Błogosławionego Maksymiliana.

Z wiary wypływała jego miłość do Boga i człowieka; miłość, dzięki której spalał się głosząc Ewangelię Chrystusową, szukając zbawienia braci i swego. Ta miłość uzdolniła Go do ofiarowania się za współwzięcia na śmierć głodową. Do tego momentu przygotowywał się całe życie naśladowając, w sposób dla siebie możliwy, swego Nauczyciela i Zbawcę — Chrystusa.

Drugą charakterystyczną cechą Jego życia i pracy jest całkowite oddanie się Najświętszej Dziewicy, Matce Bożej na własność, do całkowitej dyspozycji. Było to nie tylko oddanie się w opiekę, ale przede wszystkim dla pełnienia woli Najświętszej Dziewicy, a inaczej to wyrażając, było to oddanie się Matce Jezusowej po to, aby na Jej wzór, jako Jej własność, pełnić wolę Bożą na co dzień tak, jak Ona to czyniła.

W czasie ćwiczeń rekolekcyjnych, których zadaniem jest obudzić w nas ducha nawrócenia do Boga przez żywą wiarę, która ma działać przez miłość, co wyraża się zachowaniem Przykazań, wypełnieniem dobrze naszych obowiązków, w nadziei przyszłej radości i chwały — niech nam przyświeca osoba bł. Ojca Maksymiliana ofiarnością, gor-

liwością, poświęceniem i cierpliwością. Poświęcenie za współwzięcia niech obudzi w nas żywą pamięć na słowa Pana Jezusa: „Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali“ (J 13, 35) i niech nas nauczy przebaczenia i wzajemnej czynnej życzliwości. Jego miłość do Najświętszej Matki Jezusowej, oddanie się na Jej służbę, gorliwość w szerzeniu Jej poznania i chwały, niech nas zachęci do poważnego potraktowania propozycji Księdza Prymasa i Episkopatu, aby oddać się Najświętszej Dziewicy, Matce Kościoła do całkowitej dyspozycji. Jak to uczynić, a potem działać, poinformuj^ą Was, Wasi Duszpasterze.

Trwałym pomnikiem „Roku Bł. Ojca Maksymiliana“ w naszych rodzinach niech stanie się:

1. wspólny wieczorny pacierz rodzinny;
2. troska o stan łaski na co dzień, unikanie grzechów i wysiłek w czynieniu wszystkim dobrego;
3. troska o przekazanie dzieciom i młodzieży prawd Wiary św. przez rodziców i kapłanów.

W Imię Pańskie na tę zbożną pracę wszystkim z serca błogosławię.
Siedlce, Ofiarowanie NMP, 1972 r.

† Jan Mazur bp

Biskup Siedlecki czyli Podlaski

6

ZAPOWIEDŹ ODBYCIA II SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ CZYLI PODLASKIEJ

Ostatni Synod Diecezjalny Podlaski odbył się w sierpniu 1923 r. Stanowił on wspaniałą dorobek myśli i pracy wielu ówczesnych kapłanów pod przewodnictwem biskupa Podlaskiego dra Henryka Przeździeckiego. Od tamtej pory minęło już 50 lat. Zmieniły się bardzo warunki duszpasterzowania, ponieważ uległy zmianie warunki życia i pracy Diecezjan. Praca duszpasterska rozwija się w nowej rzeczywistości, która od duszpasterzy i wiernych wymaga większego wzajemnego zrozumienia i współdziałania.

W międzyczasie w Kościele Powszechnym odbył się Sobór Watykański II, który zmierzając do odnowy życia i pracy Kościoła Chrystusowego nałożył na duszpasterzy i wiernych nowe zadania i otworzył nowe perspektywy.

Na terenie zaś Kościoła Katolickiego w Polsce zaszły ważne wydarzenia o charakterze religijno-duszpasterskim, a mianowicie: Ślubowania Jasnogórskie, Wielka Nowenna, Tysiąclecie Chrztu Polski, Od-

danie Narodu Matce Kościoła, a jednocześnie dają się odczuć zagrożenia niemoralności, nietrzeźwości, oraz braku wzajemnej miłości.

Fakty powyższe łącznie z realizacją uchwał Soboru domagają się wspólnej troski duszpasterzy i wiernych, wspólnej wymiany myśli celem ustalenia właściwej postawy i kierunków działalności.

Wobec tego, zachęcony głosem kapłanów, postanawiam zwołać Synod Diecezjalny Podlaski. Wprawdzie nie może on mieć w pełni charakteru normatywnego, ze względu na trwające jeszcze prace nad reformą Kodeksu Prawa Kanonicznego, to jednak wniesie wiele ważnych wartości duszpasterskich dla odnowienia życia religijnego w Diecezji.

Ponieważ jest to dzieło trudne i wymaga współdziałania wielu, dlatego zwracam się do Kapłanów i Wiernych Naszej Diecezji z prośbą o modlitwy w celu zapewnienia pomocy z nieba, a także o nadsyłanie w odpowiednim czasie wniosków i propozycji.

Ufając, że wspólne modły do Ojca Światłości i wspólny wysiłek przyniosą pożądaną owoc w postaci ożywienia i odnowienia życia Diecezji Podlaskiej — z serca Wszystkim błogosławię.

Siedlce, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP.

8 grudnia 1972 r.

† Jan Mazur bp

Biskup Siedlecki czyli Podlaski

Zarządzenie: Powyższy Dekret zapowiadający odbycie II Synodu Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej należy odczytać z ambon w czasie Mszy św. w niedzielę 24 grudnia 1972 r.

Ks. Stanisław Olechowski

Wikariusz Generalny

7

DRODZY MOJEMU SERCU — CHORZY, SAMOTNI I CIERPIĄCY
DIECEZJANIE

„Oto zwiastuję Wam radość wielką“
(Łk 2, 10).

Każdego roku wszyscy przeżywamy piękne Święta Bożego Narodzenia. Są one przypomnieniem Bożej miłości, która okazała się w Osobie Jezusa Chrystusa. On przyjął naturę ludzką, stał się Dziecięciem wyciągającym ze żłóbka swoje ręce do całej ludzkości. Przyjście Tego, którego od tysięcy lat oczekiwano i modlono się o naro-

dzenie — Jezusa Chrystusa, stało się źródłem wielkiej, niepojętej radości. Tę wielką radość pasterzom i całej ludzkości oznajmił kiedyś na polach betlejemskich anioł, mówiąc: „Nie bójcie się! Oto zwiastuję Wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan“ (Łk 2, 10—11).

Kościół dzisiaj ogłasza i tak będzie czynił aż do końca wieków, że w dniu Bożego Narodzenia jest radość dla wszelkiego stworzenia, a szczególnie człowieka. „Radujcie się, powtarzam radujcie się“, powtarzam za św. Pawłem, że Mesjasz Pan jest naszym Bogiem. On wie wszystko i jest mocen pomóc wszystkim. Nie ma ciemności, które by nie mógł swoją rozjaśnić światłością, ani goryczy, której by nie mógł osłodzić, ani nędzy, której by nie przezwyciężył, grzechu, którego by nie chciał odpuścić.

W Tego Boga tylko trzeba uwierzyć, do Niego modlić się i Jemu siebie ofiarować. W wieczór wigilijny i Święta Bożego Narodzenia nie patrz Drogi Bracie i Siostrzo tylko na to co zewnętrzne, nie poprzestań na nastroju, zapalonych świecach i śpiewach kolęd, ale uklęknij i módl się gorąco do Jezusa Chrystusa — naszego Boga. Módl się za siebie i swoją rodzinę, parafię i diecezję, za Ojczyznę, cały Kościół i całą rodzinę ludzką.

Razem z Wami Cierpiący Diecezjanie, chociaż tylko gdzie indziej, będę modlił się i ja, Wasz biskup i ojciec duchowny, pragnący radości i szczęścia dla Was Wszystkich moich Diecezjan.

Życząc Wam i Waszym Rodzinom, Opiekunom i Wszystkim niosącym Wam pomoc błogosławionych Świąt Narodzenia Pana i obfitej Bożej radości, abyście uzyskali potrzebne łaski dla siebie i innych Wam z serca błogosławię.

Siedlce, Boże Narodzenie 1972 r.

† Jan Mazur bp
Biskup Siedlecki czyli Podlaski